

„Všichni, které mi Otec dává, přijdou ke mně, a kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven.“ (Ježíšovo slovo a verš pro letošní rok 2022 z Janova evangelia)

„Kde jsem byl, když jsem ještě nebyl na světě? Kde jsem byl, když jsem ještě nebyl u tebe v bříšku?“ Tak se nás někdy ptají děti. A my odpovídáme – byl jsi v Boží myšlence. Byl jsi u Boha. Už před samotným počátkem našeho života se pro nás Bůh rozhodl. Chtěl nás. Miloval nás. Proto jsme se narodili. Tak jako všechno stvoření, tak i my lidé jsme Božím vlastnictvím, a protože Bůh ví, že život na zemi je mnohdy těžký a svízelný a člověk sám by ho někdy jen těžko unesl, rozhodl se nás zachránit. Proto nás přivádí k Ježíšovi a svěřuje nás do jeho péče. Každý člověk má být a může být zachráněn. Každý, kdo o to stojí.

„Kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven.“ Známe snad z Bible nějakou situaci, kdy by Ježíš **od sebe** někoho vyhnal? Ne. Neznáme. Ježíš vyhnal jen směnárníky a kupce s obětními zvířaty z nádvoří Jeruzalémského chrámu, protože nepřipustil, aby z domu modlitby dělali obchodní centrum a doupe lupičů. Malíři rádi tuto scénu barvitě vykreslovali na svých obrazech. Rozhořčený Ježíš s bičem. Ale pozor! Ježíš tu nevyhání lidi od sebe. Vyhání zlodějnu a nepravost z chrámu.

A ještě jindy známe Ježíše vyhánějícího. Jak jsme slyšeli dnes z Lukášova evangelia – Ježíš vyháněl zlé duchy z člověka. Zlé duchy, kteří lidi přivádějí do nemocí, utrpení, závislostí – srážejí je dolů a nedovolí jim dobrý smysluplný život. Démony zla Ježíš z lidí vyhání. Vše co člověka odděluje od Boha. **Nikdy však nevyhání nikoho od sebe.**

Ke Kristu můžeme přistoupit s největší důvěrou v jeho pomoc. A je-li vůle Boží, aby nezahynul nikdo z těch, kdo se k Ježíšovi připojili, kdo k němu přistoupili a uvěřili v něho, pak je Ježíšova vůle stejná. Kdo patří Ježíšovi, bude od něho v poslední den vzkříšen. Bude účastníkem života v Božím království. Ježíšova věrnost je trvalá. Nic není tak jisté jako právě tato věrnost.

Člověk může za Ježíšem přicházet v jakékoli situaci během celého svého života. Může děkovat, prosit o pomoc, radu, sílu. Také my teď po vytopení naší fary přicházíme k Ježíšovi a prosíme o pomoc a sílu, abychom vše dobře zvládli. Moc mě oslovila okamžitá reakce jedné naší sestry, která hned poté, co jsem jí

napsala zprávu o vytopení fary, reagovala slovy – to je šílené, **pohroma našeho útočiště!** Naprosto vystihla můj zatím trvalý pocit. Místo našeho společného setkávání, našich biblických hodin, při kterých se mnoho dozvídáme a vedeme obohacující rozhovory, místo mnohých individuálních rozhovorů, právě toto naše bezpečné zázemí stihla pohroma. A tak také my, naše sborové společenství přicházíme k Ježíšovi do jeho lásky a pokoje a prosíme o pomoc. A ona přichází v podobě lidí. V podobě rukou, které okamžitě vynášejí vodu a bahno, v podobě rukou, které ochotně vše fotí a obrázky pohromy odesílají pojišťovně, v podobě rukou, které myjí dlažbu, kupují a staví nové regály na suché věci, vynášejí zničené věci do kontejneru, uklízejí. V podobě těch, kteří přicházejí na bohoslužby i v této svízelné situaci. (Ale pro informaci všem, kteří toto slovo budou pouze číst – kostel nijak zasažen nebyl, je v pořádku.) Ještě mnoho se bude muset udělat a zařídit, abychom opravili a obnovili naše zázemí – faru a mohli jsme se znovu v bezpečném a pěkném prostředí scházet.

„Pane, Ježíši Kriste, víme, že ty nás nevyženeš ven. U tebe je vždy pokoj a láska. Prosíme, pomáhej nám, ať držíme pohromadě a nadále společnými silami obnovujeme naše pozemské útočiště. Amen.“

/Slovo na neděli 9. ledna 2022 Dana Kalivodová/